

er en omlægning, således at det samme kroner og øre-beløb bliver i den samme kasse, for det er muligt, at det ikke er anvendeligt i situationen.

Jeg mener også, at man i nogle situationer kan bruge ngo'er, så man ad den vej kommer ind og støtter imod totalitære regimer og imod tilbageskridt. Jeg mener, at vi – nu taler jeg fremadrettet – på menneskerettighedsområdet skal prøve, hvordan vi bedre kan støtte fri presse. Vi har forlænget bevillingerne til et institut, som skal hjælpe pressen i lande, som er i tilbageskridt, således at man prøver at opretholde vagthundefunktionen, og som derved også er med til at beskytte samfundet imod et regime, der bevæger sig baglæns.

Revurdering kan også betyde noget positivt. Revurdering har vi foretaget i forbindelse med Kenya, da Kenya gik ind og begyndte sin demokratiske proces. I de år, hvor den demokratiske proces havde langvarig tilbagegang, da faldt beløbet jo. Med den demokratiske proces, der kom i gang igen, er beløbet steget. Revurdere kan altså også føre til den anden vurdering, at man lader beløbet stige, fordi man nu er i gang med den rigtige proces.

Så det, vi skal her, er at være aktive medspillere, men også aktive modspillere, som f.eks. i forhold til Zimbabwe. Med hensyn til Eritrea sad den frie presses repræsentanter og lederne af oppositionspartierne jo i fængsel. Vi havde flere møder om det, og EU havde flere møder med regimet om situationen. Men de kom ikke ud. Skal man så blive ved med at anerkende og støtte regimet, når det ikke har virkninger, når de overhovedet ikke hører på, hvad EU og programsamarbejdslande som Danmark i Eritrea siger? Skal det så være nytteløst?

Med Egypten er der dialog, der er en menneskerettighedsdialog med alle programsamarbejdslandene. I forbindelse med Egypten har vi faktisk også nået visse resultater, som vi selvfølgelig af diskretionshensyn har ladet være med at slå på tromme for. Der er nået visse resultater, men der er også situationer med tilstande, som ikke er acceptable i Egypten.

Så revurdere betyder altså at gennemanalysere situationen og konstatere, om det er groft og vedvarende, og i så fald skal man lægge støtten om, enten således, at ngo'erne kommer mere ind, nødhjælpen kommer ind de rigtige steder ad de rigtige kanaler, f.eks. ikke gennem Røde Kors i Zimbabwe, fordi formanden for Røde Kors er medlem af Zimbabwes regering. Så går

man gennem FN-systemet. Det er det at vurdere, hvor de rigtige kanaler er.

Den forrige regering havde jo også samme politik, som hr. Jeppe Kofod også har stået ved. Indien gled pludselig ud, og jeg ved, at min forgænger, fru Bay Bundegaard, prøvede at få det ind til dalitterne i Indien i stedet for, men kunne ikke få lov til det af Indien. Så stoppede hun bistanden, for det kunne ikke være meningen, når man ikke kunne få lov til at hjælpe der, hvor man gerne ville hjælpe, at man så foregav, at man støttede processen.

Det er, hvad der ligger i at revurdere. Det betyder altså at analysere det, have en dialog, og når dialogen ikke fører til noget som helst så at reagere. Men også at reagere konstruktivt og positivt, hvis det fører i den rigtige retning.

Jeg kan svare på det spørgsmål, fru Margrete Auken rejste om problemet i Iran, at der har vi jo vedtaget en dialog med regimet som betingelse for den handelsaftale, der blev lavet. Det var et dansk initiativ, vi nægtede at acceptere handelsaftalen, medmindre der kom en demokrati- og menneskerettighedsdialog ind, og den kom så i løbet af efteråret.

Jeg kan sige, at de faktisk i går var til dialogmøde om menneskerettigheder med Dansk Center for Menneskerettigheder i Eigtveds Pakhusovre i Udenrigsministeriet. Og oplevelsen er altså, at det er lykkedes at få styret i Iran til at stoppe nogle af de ting, vi er imod, f.eks. stening af kvinder. Det har så ikke rigtig nogen mening, at man, når man har en dialog og mærker visse fremskridt, så samtidig fordømmer dem i menneskerettighedskommissionen. Der er altså visse spilleregler. Men i det øjeblik, man ikke mærker fremskridt, må man skride tilbage til menneskerettighedskommissionens vedtagelser.

Kl. 16.55

Der er jeg enig med fru Gitte Seeberg, som holdt et meget interessant og også konkret indlæg. Vi må se på menneskerettighedskommissionen, som jo med den måde, man vælger ledelserne på, sidder og kan frikende hinanden.

Vi har i øjeblikket i ministeriet overvejelser om, hvordan vi kan lave det, der hedder »smarte reaktioner« på f.eks. menneskerettighedskommissionen, så man ikke kommer i den situation, at de ledes af Cuba eller ledes af Libyen og dermed frifinder en lang række af de lande, vi gerne ville have haft resolutioner i forbindelse med.

Men med hensyn til Iran er det sidste indtryk, bekræftet så sent som i går, at der er grund til at